

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 35

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 265]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὁ κ. Βουλφράν ἐρχόμενος τὸ πρωῒ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ εὐθὺς πρωτὸν ἀνεγίνωσκε τὴν ἀλληλογραφίαν. Ἐκόμιζε δὲ αὐτὴν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου ὁ παῖς τοῦ γραφείου καὶ ἐχώριζε τὰς ἐκ Γαλλίας ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰς δύο σωροὺς ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ κ. Βουλφράν. Ἄλλοτε ὁ κ. Βουλφράν ἀπεσφράγιζεν αὐτὰς τὰς Γαλλικὰς ἐπιστολάς καὶ ὑπηγόρευεν εἰς ὑπάλληλον τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν καὶ ἔδιδεν ὁδηγίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων παραγγελιῶν· ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἦτο τυφλὸς προσεκάλει ὡς βοηθοὺς τοὺς ἀνεψιούς του καὶ τὸν Ταλουέλ, οἵτινες ἀνεγίνωσκον δυνατὰ τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐσημείουν τὰ ἄξια σημειώσεως. Τὰς ἄλλας δὲ ἐπιστολάς ἀπεσφράγιζον καὶ τὰς παρέδιδον, ἀφ' οὗτου ὁ Κλέφτιν ἦτο ἄρρωστος. τὰς μὲν Ἀγγλικὰς εἰς τὸν Φαβρὴν, τὰς δὲ Γερμανικὰς εἰς τὸν Μομπλές.

Τὴν πρωῒαν ἧς προγήθη ἡ συνδιάλεξις τοῦ Μομπλές, ἡ τόσον ταραξάσα τὴν Πετρίναν, ὁ κ. Βουλφράν, ὁ Θεόδωρος, ὁ Καζιμίρ καὶ ὁ Ταλουέλ ἠσχοιοῦντο ὡς συνήθως περὶ τὴν ἀλληλογραφίαν. Ὁ Θεόδωρος ὅστις ἀπεσφράγιζε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἔλεγε πόθεν ἐστέλλοντο, ἀνοίξας ἐπιστολὴν τινα εἶπε :

«Ἐπιστολὴ ἐκ Δάκκας, 29 Μαΐου».

— Γαλλιστί ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ὁχι, Ἀγγλιστί.

— Ἡ ὑπογραφή ;

— Δὲν εἶνε εὐανάγνωστος, κάτι τι σὰν Φέλτες, Φόλτες, Φίλτες καὶ ἔχει ἐμπρὸς μίαν λέξιν τὴν ὁποίαν δὲν εἰμ-πορῶ νὰ ἀναγνώσω. Εἶνε τέσσαρες σε-λίδες, τὸ ὄνομά σας ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις. Θά τὴν δώσωμεν εἰς τὸν Φαβρὴν ;

— Ὁχι, δὸς μού την.

«Τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δάκκας μεταφράζει ;» (Σελ. 274, στήλ. 6'.)

Ταυτοχρόνως ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ταλουέλ ἀπέβλεψαν μετὰ περιεργείας πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ἀλλὰ παρευθὺς ὑπεκρίθησαν ἀδιαφορίαν, διότι ἐκάτερος αὐτῶν παρετήρησεν ὅτι δὲν διέφυγε τὸν ἔτερον τὸ κίνημά του τοῦτο.

— Ἀτὴν θέτω ἐπὶ τοῦ γραφείου σας, εἶπεν ὁ Θεόδωρος.

— Ὁχι, δὸς μού την.

Μετ' οὗ πολὺ ἐληξεν ἡ ἐργασία, ὁ δὲ ὑπάλληλος ἀπεχώρησε παραλαμβάνων τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰς σημειώσεις του. Ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ταλουέλ ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Βουλφράν ὁδηγίας περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἀπέπεμψε καὶ εὐθὺς ὡς ἐξῆλθον ἐσήμανε νὰ ἔλθῃ ἡ Πετρίνα, ἣτις παρευθὺς εἰσῆλθε.

«Δέν μου λέγεις τί πράγμα εἶνε αὕτη ἐδῶ ἡ ἐπιστολή ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν».

Ἐλάβεν αὐτὴν ἡ Πετρίνα καὶ τὴν παρετήρησεν. Ἐὰν ὁ κ. Βουλφράν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Πετρίναν, θὰ ἐβλεπεν ὅτι ἦτο ὡχρὰ καὶ αἱ χεῖρές της ἔτρεμον.

«Εἶνε ἐπιστολὴ ἀγγλικὴ ἐκ τῆς Δάκ-

κας καὶ ἔχει χρονολογίαν 29 Μαΐου.

— Ἡ ὑπογραφή ;

Στρέψασα τὴν ἐπιστολὴν, εἶπε :

«Πάτερ Φίλτες.

— Εἶσαι βεβαία ;

— Μάλιστα, κύριε, πάτερ Φίλτες.

— Καὶ τί λέγει ;

— Μ' ἐπιτρέπετε νὰ ἀναγνώσω πρῶτον ὀλίγους στίχους ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ γρήγορα.»

Προθύμως θὰ ὑπήκουεν εἰς τὴν προτροπὴν ταύτην, ἀλλ' ἡ συγκίνησις αὐτῆς ἀντὶ νὰ κατασταλῇ, ἠυξήθη καὶ αἱ λέξεις ἐχώρευον πρὸ τῶν ἐσκοτισμένων ὀφθαλμῶν της.

«Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν δυσφορῶν.

— Κύριε, εἶνε δυσανάγνωστος καὶ δυσνόητος· αἱ φράσεις εἶνε μακροσκελεῖς.

— Μὴ μεταφράσης, ἀλλ' ἀπλῶς εἰπέ την ἔννοιαν· περὶ τίνος διαλαμβάνει ;»

Παρῆλθεν ὀλίγη ὥρα ἕως οὗ ἀποκριθῇ τέλος εἶπε :

«Ὁ πάτερ Φίλτες γράφει ὅτι ὁ πάτερ Λεκλέρ, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶχετε γράψῃ ἀπέθανε· καὶ ἀφῆκε παραγγελίαν εἰς αὐ-

τόν νά σας ἀπαντήσω, ἀλλά δέν σας ἀ-
πώντησεν ἐγκαίρως, διότι εἶχε κάμνη ἓνα
ταξίδι, καί διότι ἐδυσκολεύθη νά συνάξῃ
τάς πληροφορίες τὰς ὁποίας ζητεῖτε·
ζητεῖ συγγνώμην διότι σας γράφει ἀγ-
γλιστί, ἀλλά, λέγει, εἰξεύρει πολὺ ἀτε-
λῶς τὴν ὥραιάν σας γλῶσσαν.

— Καί αἱ πληροφορίες; ἀνεφώνησεν
ὁ κ. Βουλφράν.

— Ἀλλά, κύριε, ἀκόμη δέν ἔφθασα
ἐκεῖ.

Εἰ καί ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐγίνε μετ'
ἄκρας γλυκύτητος, ὁ κ. Βουλφράν ἡ-
σθάνθη ὅτι οὐδὲν ἐκέρδαινε βιάζων αὐτήν.

«Καλὰ λέγεις, εἶπεν, ἀναγινώσκεις
ἀγγλικὴν ἐπιστολὴν καί ἔχεις χρεῖαν νά
τὴν ἐννοῇς πρίν μοί τὴν ἐξηγήσῃς.
Εἰξεύρεις τί λέγω ἐγώ; Λάβε τὴν ἐ-
πιστολὴν καὶ πῆγαινε εἰς τὸ γραφεῖον
τοῦ Κλέφτιν νά τὴν μεταφράσῃς ὅσον τὸ
δυνατὸν πιστῶς καὶ νά γράψῃς καὶ τὴν
μετάφρασιν, τὴν ὁποίαν θά μοι ἀναγνώ-
σῃς ἔπειτα. Μὴ χάνῃς μίαν στιγμὴν,
διότι, βλέπεις, θέλω τάχιστα νά μάθω
τί λέγεις».

Ἐν ᾧ δὲ ἀπῆρχετο ἐκράτησεν αὐ-
τήν.

«Ἀκουσε. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιέ-
χει εἰδήσεις περὶ ὑποθέσεως προσωπι-
κῆς καὶ δέν πρέπει νά τας μάθῃ ψυχὴ·
ἦκουσες; ψυχὴ. Λοιπὸν ὅ τι καὶ ἂν σ' ἐ-
ρωτήσουν, ἂν εὐρεθῇ τις καὶ τολμήσῃ
νά σ' ἐρωτήσῃ, δέν ὀφείλεις νά εἴπῃς
τίποτε, ἀλλά καὶ νά μὴ ἀφήσῃς νά μαν-
τεύσουν τίποτε. Βλέπεις πόσον σ' ἐμπι-
στεύονται, πιστεύω ὅτι θά φανῇς ἀξία τῆς
ἐμπιστοσύνης μου. Ἄν με ὑπερητῆς
πιστῶς, ἔσο βεβαία ὅτι δέν θά χάσῃς.

— Σὰς ὑπόσχομαι, κύριε, ὅτι τὸ πᾶν
θὰ πράξω διὰ νά φανῶ ἀξία τῆς ἐμπι-
στοσύνης σας.

— Πῆγαινε γρήγορα καὶ κάμε γρή-
γορα.»

Ἡ Πετρίνα παρὰ τὴν προτροπὴν ταύ-
την δέν ἐκάθισεν εὐθὺς νά γράψῃ τὴν
μετάφρασιν τῆς, ἀλλ' ἀνέγνω τὴν ἐπι-
στολὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὴν ἀ-
νέγνω ἐκ δευτέρου καὶ τότε μόνον ἔλαβε
μέγα φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε·

Ἐν Δάκκᾳ, 29 Μαΐου.

Ἐντιμώτατε Κύριε,

Μετ' ἁλγους ψυχῆς σὰς πληροφορίες,
ὅτι κατ' αὐτὰς ὑπέστημεν στέρησιν ἀνε-
πανόρθωτον, ἔχασαμεν τὸν σεβάσιμον ἡ-
μῶν πατέρα Δεκλέρ, παρὰ τοῦ ὁποίου
εἶχετε εὐαρεστηθῇ νά ζητήσῃτε πληρο-
φορίας τινάς, τὰς ὁποίας φαίνεσθε ὅτι θε-
ωρεῖτε πολὺ σπουδαίας, καὶ διὰ τοῦτο
ἀποφασίζω νά σας ἀπαντήσω ἀντὶ τοῦ
μακαρίτου, ζητῶν συγγνώμην διότι δέν
το ἔπραξα ἐνωρίτερον, ἕνεκα μακροῦ τα-
ξιδίου τὸ ὁποῖον εἶχα ἐπιχειρήσῃ εἰς
τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, καὶ ἕνεκα τῶν
πολλῶν δυσχερειῶν ἃς ἀπῆντησα εἰς τὸ

νά συλλέξω πληροφορίας ὅπως οὖν ἀ-
κριβεῖς περὶ πραγμάτων ἅτινα συνέβη-
σαν πρὸ δωδεκαετίας. Ὅθεν ἐπικαλοῦμαι
τὴν ἄκραν ὑμῶν ἐπιείκειαν καὶ τὴν ὑμε-
τέραν συγγνώμην διὰ τὴν ἀκουσίαν μου
βραδύτητα καὶ διότι ἀναγκάζομαι νά σας
γράψω ἀγγλιστί· μόνη αἰτία τούτου εἶνε
ἡ ἀτελής γνώσις τῆς ὥραιας ὑμῶν
γλώσσης.»

Γράψασα τὴν περίοδον ταύτην, ἥτις
ἀληθῶς ἦτο σχοινοτενής, ὡς εἶχεν εἴπῃ
πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, καὶ δι' αὐτὸ καὶ
μόνον εἶχε πολλὰς δυσχερείας εἰς τὸ νά
διευκρινηθῇ, ἐπανέλαβεν αὐτὴν ἵνα διορ-
θώσῃ τὰς ὑπαρχούσας τυχὸν ἐλλείψεις.

Ἐν ᾧ δὲ μετὰ πάσης προσοχῆς εἰρ-
γάζετο, αἶφνης ἡ θύρα τοῦ γραφείου
τῆς, ἣν εἶχε κλειστήν, ἀνοίγει καὶ εἰσ-
έρχεται ὁ Θεόδωρος· Παινδαβοᾶν ζητῶν
λεξικὸν ἀγγλογαλικόν.

Ἀκριβῶς τὸ λεξικὸν τοῦτο εἶχεν ἀ-
νοικτὸν ἐνώπιόν τῆς. Κλείει αὐτὸ εὐθὺς
καὶ τὸ προσφέρει πρὸς τὸν Θεόδωρον.

«Δέν σου χρειάζεται; εἶπεν ἐρχόμενος
πλησίον τῆς.

— Εἴμπορὸν νά κάμω καὶ χωρὶς αὐτοῦ.

— Πῶς εἴμπορεῖς;

— Περισσότερόν μου χρειάζεται διὰ
τὴν ὀρθογραφίαν τῶν Γαλλικῶν λέξεων
παρὰ διὰ τὴν σημασίαν τῶν Ἀγγλικῶν
λέξεων· μεῖν Γαλλικὸν λεξικὸν κάμνω
τὴν ἐργασίαν μου ἀξιόλογα».

Ἡσθάνετο δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς
τῆς, καίτοι δὲ δέν ἠδύνατο νά τον ἴδῃ
μὴ τολμῶσα νά στραφῇ, ἐμάντευσεν ὅμως
ὅτι ἀνεγίνωσκεν ὑπεράνω τοῦ ὤμου τῆς.
«Τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δάκκας μετα-
φράξεις;»

Ἐξεπλάγη ἀκούσασα ὅτι αὐτὸς εἶχε
γνώσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἥτις ὤ-
φειλε νά μείνῃ μυστική. Ἀλλὰ πάραυτα
ἐσκέφθη ὅτι ἡρώτα περὶ αὐτῆς βεβαίως
διότι θά εἶχε γνῶσιν· τοῦτο δὲ τῇ ἐφαί-
νετο τὸσον μάλλον πιθανὸν καθ' ὅσον
ἐφαίνετο ὅτι τὸ λεξικὸν ἦτο ἀπλῆ πρό-
φαισις. Τί χρεῖαν εἶχε λεξικὸν Ἀγγλο-
γαλλικοῦ ἀπ' οὐ οὐδεμίαν λέξιν ἀγγλι-
κὴν ἐγίνωσκε;

«Μάλιστα, κύριε, εἶπε.

— Καὶ ἡ μετάφρασις πηγαίνει καλὰ;»

Ἡσθάνθη τὸν Θεόδωρον κύπτοντα
ἄνωθ' ἐκ τῆς διότι ἦτο μύωψ· τότε ζω-
ρῶς ἔστρεψε τὸν χάρτην ὥστε ὁ Θεόδω-
ρος νά τὸν βλέπῃ πλαγίως.

«Ὡ, σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ ἀνα-
γινώσκετε, δέν εἶνε πρᾶγμα, προσπαθῶ
... εἶνε ἄνω κάτω.

— Δέν πειράζει.

— Πειράζει καὶ πολὺ, κύριε, ἐντρέ-
πομαι.»

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐπεχείρησε νά λάβῃ
τὸ φύλλον τοῦ χάρτου, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέ-
θηκε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, ἀπόρριπτον ἔ-
χουσα νά ἀντιστῇ ἂν καὶ ἦτο εἰς τῶν
προϊσταμένων τοῦ καταστήματος.

Ἐκεῖνος μέχρι τοῦδε ὠμίλει ἀστεϊζό-
μενος. Ἐξηκολούθησε δέ·

«Δὸς μοι λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἄνω κάτω·
μήπως μ' ἐνόμισες ὅτι θά καθίσω νά παί-
ξω τὸ σχολεῖον με χορίτσι εὐμορφὸ σὰν
καὶ σέ;

— Ὅχι, κύριε, εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐλα δά!»

Καὶ ἠθέλησε νά το λάβῃ γελῶν· ἀλλ'
αὕτη ἀντέστη.

«Ὅχι κύριε, ὅχι, δέν θά σας ἀφήσω
νά το πάρετε.

— Σοῦ ἀστείζομαι.

— Ἐγὼ ὅμως το θεωρῶ πολὺ σπου-
δαῖον. Ὁ κ. Βουλφράν μ' εἶπε ῥητῶς
νά μὴ ἀφήσω νά ἴδῃ ψυχὴ τὴν ἐπι-
στολὴν ὑπακούω εἰς τὸν κ. Βουλφράν.

— Ἐγὼ τὴν ἠνοίξα.

— Ἀγγλικὴ ἐπιστολὴ καὶ μετάφρα-
σις δέν εἶνε τὸ αὐτό.

— Ὁ θεὸς μου θά μου δείξῃ μετ'
ὀλίγον τὴν περίφημον αὐτὴν μετάφρασιν.

— Ἄν σὰς τὴν δείξῃ ὁ θεὸς σας,
ἄλλο πρᾶγμα· ἐγὼ ὅμως ὑπακούω εἰς
τὰς διαταγὰς του καὶ σας ζητῶ συγ-
γνώμην.»

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς καὶ ἡ στάσις ἐνέ-
φαινε εὐστάθειαν καὶ εὐτολίμην τοιαύ-
την, ὥστε βεβαίως διὰ τῆς βίας ὤφειλε
νά τὴ ἀρπάξῃ τὴν ἐπιστολὴν· ἀλλὰ τότε
δέν θά ἐφώναζε;

Ὁ Θεόδωρος δέν ἐτόλμησε νά προβῇ
μέχρι τούτου.

«Χαίρω καθ' ὑπερβολὴν, εἶπε, βλέπων
τὴν πίστιν σου εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ θεοῦ
μου καὶ εἰς τὰ ἀσήμαντα πράγματα.

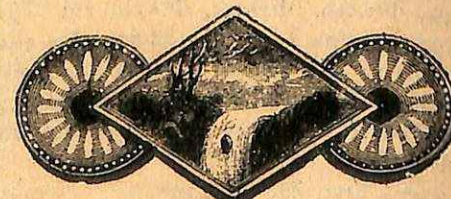
Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε καὶ ἐκλείσε
τὴν θύραν.

Ἡ Πετρίνα μέινασα μόνη, ἠθέλησε
νά ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ τὸσον
ἦτο τεταραγμένη ὥστε τὴ ἦτο ἀδύνατον.
Τί ἐμελλε νά προέλθῃ ἐκ τῆς ἀντιστά-
σεως ταύτης, δι' ἣν ἐκεῖνος εἶχεν εἴπῃ
ὅτι χαίρει καθ' ὑπερβολὴν, ἐν ᾧ τοῦ-
ναντίον ἐφαίνετο πανιῶδης; Ἐὰν δὲ ἡ-
θελε νά τὴ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα, πῶς θά
ἠγωνίζετο αὐτὴ, ἀθλία κόρη ἄνευ ὑπε-
ρασπίσεως, ἐναντίον ἐχθροῦ παντοδυνά-
μου; Διὰ τοῦ πρώτου κτυπήματος θά
τὴν συνέτριβε. Καὶ τότε ὤφειλε νά κατα-
λίπῃ τὸν οἶκον ἐκεῖνον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἀνοίγε-
ται ἐκ νέου, ἡσύχως ὠθουμένη, καὶ εἰσ-
έρχεται ὡς κλέπτῃς ὁ Ταλουέλ, ἀτενί-
ζων τὸ γραφεῖον ἐφ' οὗ ἦσαν ἀνοικταὶ ἡ
ἐπιστολὴ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς μετάφράσεως.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

— Ὅχι, ὅχι, νά μὴ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ,
ἀφεντικὸ. Δέν ξέρεις τί λέγουν γιὰ τὸν
πύργον τοῦ Βαλὸμπρα που εἶνε μέσα 'ς
τὸ δάσος. Χρόνια τώρα κανενὸς δέν
βαστᾷ ἡ καρδιά νά περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἀπὸ
τὴν οἰκογένειά που εἶχε αὐτὸν τὸν πύργον
πάθονταν ὅλοι τους, καθὼς φαίνεται. Ἐγὼ
δέν εἶδα ψυχὴ ζωντανὴ νά κάθεται ἐκεῖ
μέσα, οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε ὁ παπ-
ποῦς μου... Ὁ πύργος αὐτὸς εἶνε ἔρη-
μος· οἱ δρόμοι ἐχάλασαν, οἱ κλάδοι τῶν
δένδρων ἐγίναν τὸσον πυκνοὶ ὥστε οἱ
διάδρομοι κατήντησαν ἀδιαπέραστοι· χρεῖ-
άζονται ἓνα σωρὸ σκαπανεῖς διὰ ν' ἀνοί-
ξουν δρόμον. Καὶ ἔπειτα σὰν φθάσῃς;...

— Αἶ, καὶ σὰν φθάσῃς; εἶπεν ὁ ἀνθρω-
πος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπετείνοντο οἱ λόγοι
οὔτοι, ὅταν φθάσῃς τί θά γίνῃ;

— Ὡ, ἀφεντικὸ, ἀφεντικὸ...

Τότε ὁ Γεραμαθὶς ὁ ξενοδόχος ἔ-
λαβεν ὕψος μυστηριώδες, ἔλαβε τὸν ξένον
ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ
παράθυρον· χαμηλώσας δὲ τὴν φωνὴν
τοῦ εἶπε·

— Θά σου 'πῶ λοιπὸν ὅλην τὴν ἀλή-
θειαν· λέγουν πως ὁ πύργος εἶνε στοι-
χειωμένος· τὴν νύκτα ἐρχονται βρυκο-
λακες· τὴν νύκτα ἀκούονται παράξενοι
κρότοι· κρότοι ὑπερφυσικοί, ἀ... πῶ...
τὸν... ἄλλον κόσμον!

Καὶ ἐτόνιζε μὲ δύναμιν τὰς τελευ-
ταίας ταύτας λέξεις.

— Κρότοι ὑπερφυσικοί... ἀπὸ τὸν ἄλ-
λον κόσμον... τί λέγεις;...

— Ψεύματα, θά σοῦ εἰπῶ, ἀφεντικὸ;

Ἀπὸ τὸν νοῦν μου θά βγάλω ἐγὼ τέτοια
πράγματα; ὁ ξάδελφός μου ὁ Γιαννάκης,
ὁ βαρελᾶς, πέρασε μία νύκτα ὅχι μα-
κρὰ ἀπὸ 'κεῖ. Εἶδε φῶτα που ἔλαμπαν
καὶ ἐφώτιζαν· χωρὶς ἄλλο θά εἶχαν μα-
ζευθῇ οἱ διαβόλοι καὶ ἐώρταζαν. Τόσο
φοβήθηκε που τῶρριξε 'ς τὴν φυεγάλα·
ἔπρεπε νά εἶνε καταδιωόμενος ἀπὸ τὸ
πολὺ τὸ τρέξιμό καὶ ὅμως ἦτο κατὰ-
χλωμος καὶ ἔτρεμε. Ἀπὸ τότε δέν μα-
ταπέρασε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Καὶ ἄλλοι
εἶδαν φῶτα καὶ ἀκούσαν κρότους. Σοῦ
λέγω πως ὁ πύργος εἶνε στοιχειωμένος.

Καὶ ὁ δεισιδαίμων ξενοδόχος ἔκαμε τὸν
σταυρόν του, καὶ παρετήρει μὲ τρόπον
δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ὁ νέος εἰς τὸν ὁποῖον διηγείτο ταῦτα
ὁ Γεραμαθὶς ἐγέλασεν ἡχηρῶς ἀκούσας
τοὺς λόγους τούτους.

— Αὐτὰ ποῦ μου διηγείσαι, Γερομα-
θί, εἶνε παραμύθια· ὅσον μυστηριώδες
μοῦ τὸ παραστάνεις τὸ πρᾶγμα, τόσῳ
περισσότερον θέλω νά μάθω τί εἶνε. Ἐγὼ
δέν εἶδα ποτέ μου οὔτε διαβόλους, οὔτε
στοιχεῖα καὶ θά εὐχαριστηθῶ πολὺ νά
ἴδῳ, νά ἀκούσω κανένα. Ἐπειτα ἔχω
ἄτι ἀφορμὰς νά ὑποπτεύω τί τρέχει ἐ-

κεῖ... Καὶ θά εἶνε καλὸν νά φανερωθῇ...
Δὸς μου λοιπὸν νά φάγω καὶ θά ξεκι-
νήσω ἀμέσως. Στόμαχος ἄδειος εἶνε
κακὴ προετοιμασία διὰ περιπετείας δια-
βολικὰς.

— Ἀφεντικὸ, μήπως θέλῃς νά τον
ἀγοράσῃς τὸν πύργον; εἶπεν ὁ Γερομαθὶς.
«Ὁ, τι καὶ νάχῃς 'ς τὸ νοῦ σου ὅμως δέν
πρέπει νά φύγῃς ἔτσι μοναχός. Θά πάγω
ναῦρὸν κάποιον νᾶρθη μαζί σου.

Ὁ ἄγνωστος ταξιδιώτης χωρὶς ν' ἀ-
παντήσῃ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐρω-
τήσεως, ἀπήντησε·

— Νᾶρθη μαζί μου; ἀλλὰ σὺ λέγεις
ὅτι κανεὶς δέν τολμᾷ νά περάσῃ ἀπὸ τὸ
μέρος τοῦ πύργου. Ἄ! μπᾶ! θά πάγω
μόνος μου· ἐγὼ φοβοῦμαι πολὺ ὀλίγον
τὰ ὄντα που ἔχουν κρέας καὶ κόκκαλα
καὶ δέν φοβοῦμαι καθόλου τὰ στοιχεῖα
καὶ τὰ πνεύματα· γι' αὐτὸ θά πάρω
μαζί μου τὰ λαμπρά μου πιστόλια. Κάτι
μοῦ λέγει πως 'ς αὐτὴν τὴν περίστασι-
πιστόλια καλὰ γεμάτα θά κάνουν πολὺ
καλλίτερη δουλειὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐξορ-
κισμοὺς τοῦ κόσμου.

Ὁ Μαθὶδὸς παρατηρήσας ὅτι ὁ ἄγνω-
στος ἦτο ῥωμαλέος νέος, καὶ τὸ σύνολόν
τοῦ ἐδείκνυε γενναϊότητα καὶ ἀποφαι-
στικότητα, καθυστάσας ὀλίγον. Ὁ ἄ-
γνωστος ἀπ' οὗ ἔφαγε μὲ ὄρεξιν ὁ τι εὐ-
ρίσκετο εἰς τὸ πανδοχεῖον, διέταξε νά
ἐτοιμασθῇ ὁ ἵππος του, ἐπλήρωσε τὸν
λογαριασμόν του καὶ ἀνεχώρησε διευ-
θυνθεὶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Τὴν
στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεχώρει ἠρώτησε τὸν
Γεραμαθὶδὸς ποῖος ἦτο ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος
ἔφερεν εἰς τὸν πύργον.

— Ἐπεται τὸ τέλος)

Ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς τελευταίας ἀκτί-
νάς του ἐπὶ τοῦ πύργου ὅτε ὁ ξένος ἔ-
φθασεν ἐκεῖ. Ἐδῆσε τὸν ἵππον του εἰς
ἐν δένδρον καὶ ἐπροχώρησε θαρραλέως.

Τὸ πῆριξ τοῦ πύργου μέρος δέν ἦτο
τόσον ἔρημον ὅσον ἐφαντάζετο. Δέν ὑ-
πῆρχον μὲν ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ κάτοικοι
τῶν δασῶν ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ ἄλλα
ζῷα μὲ δέρματα ποικιλόστικτα εἶχον
στήσῃ τὴν κατοικίαν των εἰς τὰ ἐρείπια
τοῦ πύργου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν
ἡμέραν ἐκρύπτοντο εἰς τὸν πλησίον μέρος
τοῦ δάσους, τὴν δὲ νύκτα πέστρεφον
ὅλα ἀγεληδόν. Ὁ ἐλαφρὸς μόρμυρος
μῖας πηγῆς, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἐκ τοῦ
μέρους τοῦ ὁποῖον ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἡ αὐλὴ
τοῦ πύργου, καὶ ἡ ὁποία εἰλκυε τὰ
ζῷα τοῦ δάσους, ἐξηγήσεν εἰς τὸν ἄ-
γνωστον ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐφαίνετο εἰς
αὐτὸν ἀνεξήγητον.

— Μὴν εἶνε αὐτὰ τὰ στοιχεῖα που
κατοικοῦν τὸν πύργον; Ἄς ἴδωμεν. Ἐν-
πρώτοις ἂς περιέλθωμεν τὸν πύργον καὶ
ἂς τὸν ἐξετάσωμεν λεπτομερῶς.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΕΝΟΣ

ΤΟΝ ΑΓΑΠΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 268.)

Καὶ ἐπειδὴ τῆς Εὐθαλίας αἱ ἀπαντή-
σεις ἦσαν καταφατικαί, ἡ μήτηρ προσ-
έθηκε·

— Νά καὶ ἄλλος μὲ ἴλερῃ! Σήκω,
κόρη μου· πρέπει νά πέσῃς ἀμέσως 'ς τὸ
κρεβάτι· ὅχι ὅμως εἰς τὸ δωμάτιόν σου,
ἀγάπη μου, 'ς τὸ δικό μου θά σε βάλω·
ὁ Στέφανος τώρα δέν ἔχει πάλιν τὴν ἀ-
νάγκην μου· θά τον βάλωμε 'ς τὸ πλα-
γινὸ δωμάτιο καὶ θά μου εἶνε ἔτσι εὐκο-
λον νά φροντίζω καὶ δι' αὐτόν. Τιμολέων,
τρέξε νά πῇς τῆς Φλώρας καὶ τῆς Ζαμ-
πέτας νά ἔλθουν νά με βοηθήσουν.

Εἰς διάστημα ὀλίγων στιγμῶν, ὁ Στέ-
φανος μετ' ἐνέκλει τὸν πύργον ἀπὸ τοῦ
ματίου, ἡ δὲ Εὐθαλία ἐξηπλώθη εἰς τὴν
κλίνην τῆς παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρὸς
τῆς. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ἡ μήτηρ με-
τετόπισε μερικὰ ἐπιπλα, ἔφησε ἓνα χα-
μομήλι, ἤναψε τὴν κανθύλαν, καὶ ἐκά-
θητο τώρα εἰς τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης
τῆς, κρατοῦσα τὸ φλεγόμενον ὑπὸ τοῦ
πυρετοῦ χεράκι τῆς μεταξὺ τῶν δύο τῆς
παλαιῶν, καὶ προσπαθοῦσα νά καθυ-
πάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς ἀσθενοῦς· ἡ κού-
ρασις ἐλησμονήθη περὶ ὕπνου οὔτε ἰδέα
πλέον ὑπῆρχε.

Πολὺ κακὴν νύκτα ἐπέρασεν ἡ Εὐ-
θαλία· ὁ ἀδιάκοπος βῆξ δέν τὴν ἄφινε
νά κοιμηθῇ. Περιφλεγῆς διψᾷ τὴν ἐβα-
σάνιζεν· εἰς ἐπίμετρον δὲ ἠσθάνετο τὸσον
ἰσχυροὺς πόνους εἰς ὅλα τὰ μέλη
ὥστε τὴ ἐφαίνετο ἀποτροπαία ἡ κλίνη

της. Ἡ μήτηρ πολὺ ὑπέφερε διὰ τὴν προφυλάξῃ τὴν κόρην της ἀπὸ νέον κρυολόγημα· ἡ νύξ ὁμως ἐκείνη ἦτο τὸ προανάκρουσμα μόνον τῆς ἀσθενείας, πολλὰ δὲ ἡμέραι καὶ νύκτες ἔτι μᾶλλον δεινότεραι ἐπηκολούθησαν. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς τόσοσ ποθητῆς ἀναρρώσεως μὲ ὅλας τὰς μικρὰς τέρψεις τὰς ὁποίας αἱ μητέρες εἰξεύρουν νὰ παρέχουν εἰς τὰ τέκνα των. Μίαν πρωτὴν, ἡ Εὐθαλία, ἥτις διαρκῶς παρεπονείτο ὅτι πεινᾷ, εἶδε παραιτιθέμενον ἐνώπιόν της μέγα κύπελλον σοκολότας καὶ μικρὸν λευκότατον ψωμάκι.

— Λοιπὸν! τίποτε δὲν λὲς σήμερον; εἶπεν ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τὴν Εὐθαλίαν ζωηρῶς ἐκδηλοῦσαν τὴν χαρὰν της ἅμα εἶδε πρόγευμα τόσῳ ἀφθονώτερον τῶν προηγουμένων. Ἀλλὰ σὺ κλαῖς, κόρη μου!.. Τί ἔχεις, παιδί μου;

Διατὶ ἔκλαιεν ἡ Εὐθαλία σὲς βεβαίως μαντεύετε: τὸ μικρὸ αὐτὸ ψωμάκι ἔφευγεν αἰφνιδίως εἰς τὴν μνήμην της τὴν θλίβεραν ἐκείνην ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀμφέβαλε περὶ τῆς στοργῆς τῆς μητρός της. «ὦ! πόσον ἡσχύνετο τώρα ἐννοήσασα ὅτι εἶχε πλανηθῇ! Διότι ἡ μήτηρ ἐπεριποιήθη καὶ αὐτὴν ὅσον καὶ τὸν Στέφανον, περισσότερον μάλιστα αὐτὴν, ἐπειδὴ ἡ ἀσθενεία της ἦτο βαρυτέρα· ὁ ἰατρὸς πρὸ δύο ἡμερῶν τη εἶχεν εἰπῇ ὅτι δι' αὐτὴν ἐκοπίασε διπλασίως ἀπὸ ὅσον ἐκοπίασε διὰ τὸν Στέφανον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου ὑπέφερε τόσοσ πολὺ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῇ μὲ πόσῃ ἀρυσίᾳ τὴν ἐνοσχλήυνεν ἡ μήτηρ της· ἀλλὰ τώρα ἐνεθυμείτο ὅτι, ἐν μέσῳ τῆς οὐμύχλης ἡ ὁποία ἐπεσκότιζε τὰς αἰσθήσεις της, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὴν μητέρα της πάντοτε, καὶ ὅταν ὁ ἥλιος εἰσέδωε διὰ τῶν κλεισθῶν παραπεταγμάτων καὶ ὅταν ἡ κανδύλα ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον. Ἡ μήτηρ της μόνη τη ἔβλεπε τὰ φάρμακα, αὐτὴ μόνη μετεκίνηε τὸ προσκεφάλαιόν της, αὐτὴ διηυθέτει τὰ σκεπάσματα της, αὐτὴ διώρθωνε τὴν κόμην της. Ἐνεθυμείτο ἀμυδρῶς τὴν φωνὴν τοῦ Στεφάνου ἐπικαλουμένου ἀνωφελῶς τὴν βοήθειαν τῆς μητρός του εἰς τὰ παιγνίδια μὲ τὰ ὅποια ἐνησχολεῖτο κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν του· ἐπίσης ἐνεθυμείτο τὰς διαμαρτυρίας τῆς θαλαμηπόλου: «Κυρία, πρέπει ν' ἀναπαυθῇτε καὶ ὀλίγον, Κυρία, θέλετε λοιπὸν νὰ καταστρέψετε τὴν υἱεὶαν σας ἀπὸ τοὺς κόπους...»

Ἡ Εὐθαλία, ἀσπασθεῖσα τρυφερῶς τὴν μητέρα της, ἐπλησίασεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς τὰ χεῖλη της καὶ τη εἶπεν ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησίν της:

— Μητερούλα μου, κλαίω διότι ἐθυμήθηκα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι μίαν ἡμέραν μοῦ ἤλθαν εἰς τὸν νοῦν μου ἀνόητες καὶ πολὺ κακὲς ἰδέες, ἀλλὰ ἐπέρασαν πλέον, καὶ σε ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ.

Ἐπειτα αἰσθανομένη ὅτι ἡ ἀδυναμία

της δὲν τη ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῇ περισσότερον, ὅτι ἡ σοκολάτα διέχυνε γλυκεῖαν εὐωδίαν, καὶ ὅτι ἐπεινα πολὺ, ἐρρίφθη πειναλέα εἰς τὸ ὠραῖον της πρόγευμα.

Ἡ μήτηρ δὲν ἐπέμεινε νὰ μάθῃ περισσότερα· ἐγνώριζε καλῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς Εὐθαλίας καὶ ἦτο βεβαία ὅτι τάχιον ἢ βράδιον θὰ τη παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μαντεύσῃ ποῖαι ἦσαν αὐταὶ αἱ ἀνόητοι καὶ κακὰ ἰδέαι. Τῷ ὄντι, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ Εὐθαλία ἀπέτεινεν αἰφνιδίως τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν εἰς τὴν μητέρα της:

— Μητέρα, ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας ἀγαπᾷς περισσότερον;

— Κανένα δὲν ἀγαπῶ περισσότερον, χρυσὸ μου παιδί. Ἡ καρδιά των μητέρων εἶνε πλασμένη οὕτως ὥστε κάθε της παιδί νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν του ἐκεῖ μέσα, μίαν μεγάλην θέσιν ὁμοίαν μὲ τὴν θέσιν τῶν ἄλλων της τέκνων.

— Ἀλήθεια λὲς; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε χωνεῦσθαι τὴν ἀπότομον διακοπὴν τῶν μητρικῶν θωπειῶν, ἐνῶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀκόμη δικαίωμα νὰ τὰς ἀπολαμβάνῃ.

— Βεβαία, ἀλήθεια λέγω, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, καὶ διατὶ τάχα νὰ ἀγαπῶ τὸ ἕνα μου παιδί περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο;

— Ἐνόμισα μίαν ἡμέραν, εἶπεν ἡ Εὐθαλία πολὺ ἐρυθριῶσα, ὅτι ἡγάπας περισσότερον τὸν Στέφανον, ἐπειδὴ τὸν ἐπεριποιεῖτο καὶ δὲν τὸν ἄφινες μόνον οὔτε στιγμὴν ὅταν ἦτο ἀρρωστος· εἶχα πεισθῇ ὅτι δὲν με ἡγάπας ὅσον αὐτόν· ὕστερα ὁμως ἔκαμες τὰ ἴδια καὶ δι' ἐμέ...

— Φυσικῶτατα, εἶπεν ἡ μήτηρ, καὶ ἂν τώρα ποῦ εἴσθε καὶ οἱ δύο καλὰ, ἀρρώστεινε ὁ Τιμολέων, θὰ ἀφιερωνόμην εἰς αὐτόν καὶ μόνον καὶ σὰς θὰ σας ἀνέθετα εἰς τὴν Φλώραν. Ὡστε βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι κανένα δὲν ἀγαπῶ διαρκῶς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄν ὁμως θέλετε καὶ καλὰ νὰ εἰπῇτε ὅτι ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ ἐνίοτε ἕνα της παιδί περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, εἰμποροῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι κάμνει τοῦτο προσωρινῶς δι' ἐκεῖνο τὸ τέκνον της τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρρωστος, τὸ ὁποῖον ἔχει περισσοτέραν ἀνάγκην περιποιήσεων.

Προσπαθήσατε μόνον νὰ μὴ με κάμνετε νὰ εὐρίσκωμαι πολὺν καιρὸν εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην. Δὲν θέλω πλέον νὰ βλέπω ὡχρὰ τὰ προσωπάκια σας καὶ ἔτσι ἀδύνατα τὰ χεράκια σας. Πρέπει γρήγορα νὰ διώξετε ἀπὸ ἐπάνω σας τὴς ἀρρώστιας καὶ ὅ,τι ἄλλο κακὸν ἔχετε.

Ἡ Εὐθαλία ἐξερράγη εἰς γέλωτας, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἐγέλα, ἦτο μάλιστα πολὺ σοβαρὰ, διότι ἔλαβεν ἀπόφασιν πολὺ σταθεράν· ἀπεφάσισε σπουδαίως, ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν της οὔτε ἡ ἐλαχίστη ζηλοτυπία.

ΥΠΗΓΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ

Εἶπ' ἡ Φρόσω ἔς τὴν Ἑλένη:

«Ἐγὼ εἶμαι πειὸ μεγάλη,

Τ' ἀκουσά ἀπὸ τὸ στόμα

ὅλων μας τῶν συγγενῶν.

— Πόσων χρόνων εἶσαι τώρα;

ἀπεκρίθηκεν ἡ ἄλλη,

— Εἶμαι ἔξη, καὶ σὺ πόσων;

— Ἐξη καὶ τριῶν μηνῶν.

— Ναὶ ἀπῆντησεν ἡ Φρόσω,

τὰ γνωρίζω ὅλ' αὐτά,

ὁμως εἶπεν ἡ μαμμά μου

πῶς τοῦ χρόνου θάμ' ἐφτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙ ΕΦΥΤΡΩΣΕ

Ὁ Μπαρμπαηλίας εἶνε γέρων κηπουρὸς, τριάντα ἔτη τώρα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενείας Καλλιάρχη. Ἡ ἀφοσίωσίς του εἰς τοὺς κυρίους του δὲν περιγράφεται. Τὸν κῆπον τὸν περιποιεῖται καλλίτερα παρὰ ἂν ἦτο ἰδικός του. Πότε σκάπτει, πότε σκαλίζει, πότε κλαδεύει, πότε ποτίζει τὴν αὐγὴν αὐγὴν κόπτει ἄνθη δροσολοισμένα καὶ τα φέρει εἰς τοὺς κυρίους του· ὅταν ὠριμάσουν τὰ ὀπωρικά, θέτει τὰ πρῶτα πρῶτα εἰς ἕν κάνιστρον καὶ τα φέρει τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ εἰς τὸν κύριόν του ὑπερήφανος καὶ εὐτυχής.

Ἄλλ' ὁ γέρων αὐθέντης του, ὅστις τόσοσ τον ἡγάπα, ἀπέθανε· καὶ τώρα κύριός του εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου τοῦ Περικλῆς, νέος ἕως δεκαεννέα ἔτων· ὡς πρὸς τὰλλα εἶνε καλὸς, ἀλλὰ τὸν Μπαρμπαηλίαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτησε τόσοσ φορὰς μικρὸ παιδάκι ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν περιέφερον εἰς τὸν κῆπον, δὲν τὸν πολυλογαριάζει, δὲν σέβεται τὰς ἀσπρας τρίχας του· τὸν περιπαίζει μάλιστα διότι εἶνε ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος. Μίαν δὲ ἡμέραν τὴν ἐσκέφθη, νομίζετε, νὰ κάμῃ;

Ἐρχεται πρὸς τὸν Μπαρμπαηλίαν καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἕν χαρτίον τὸ ὁποῖον ξεδιπλώνει μὲ πολλὴν προσοχὴν· ἐντὸς αὐτοῦ εἶχεν αὐγὰ ρέγκας.

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν σπόρον; τοῦ λέγει· μοῦ τὸν ἔδωκε ἕνας φίλος μοῦ που ἦλθε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Ὁ πεπειραμένος Μπαρμπαηλίας ἐνόησε μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα τί συνέβαινε, καὶ ἐμειδίασεν.

— Καὶ θὰ φυτρώσῃ, λέγεις, Μπαρμπαηλία, αὐτὸς ὁ σπόρος;

— Ὡ, χωρὶς ἄλλο ἀφεντικό· αὐτὸς ὁ σπόρος φυτρώνει γρήγορα· πέρασε σὲ δύο τρεῖς ἡμέρες καὶ θὰ ἰδῆς.

— Γέλια που ἔχω νὰ κάνω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Περικλῆς ἀναχωρῶν.

Μετά τινας ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

— Αἶ, λοιπὸν, Μπαρμπαηλία, ὁ σπόρος τί γίνεται;

— Ἐφύτρωσε, ἀφεντικό.

— Ἀλήθεια; τόσο γρήγορα;

— Ἐλα νὰ ἰδῆς.

Ὁ Μπαρμπαηλίας προηγείτο σοβαρῶς ὁ δὲ Περικλῆς παρηκολούθει γελῶν.

Εἰς ἔξενον τόπον

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σήμερα θὰ ὑπάγωμεν μὲ τὴν φαντασίαν μας εἰς ἕνα ἄλλον τόπον, ξένον καὶ μακρινόν.

Ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἡ Πορτογαλλία.

Οἱ Πορτογάλλοι ἦσαν ἄλλοτε τολμηροὶ θαλασσοπόροι· αὐτοὶ ἀνεκάλυψαν πρῶτοι τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, τὴν Βρασιλίαν, τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος φέρει πρὸς τὰς Ἰνδίας· ἦσαν ἐμπορικὸς λαὸς ὁ ὁποῖος μετέφερεν εἰς μακρινὰ μέρη τὰ ἐμπορεύματά του.

Τώρα ὁμως οἱ Πορτογάλλοι δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε· οὔτε νέους τόπους εὐρίσκουν πλέον, οὔτε μεγάλον ἐμπόριον κάμνουν· τώρα ἡ μεγαλητέρα των ἐργασία εἶνε ἡ ἀλιεία.

Ὁ πτωχὸς λαὸς τρώγει βαλανίδια καὶ κάστανα, τὰ ὁποῖα μαγειρεύουν κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους· μέσα εἰς τὰ σπύτια των εἶνε ῥυπαροὶ καὶ τὰ ἐνδύματά των δὲν φημίζονται διὰ τὴν καθαριότητά των.

Ἡ εἰκὼν μας παριστάνει μίαν προκουμαίαν τῆς Πορτογαλλίας· εἰς τὸν λιμένα εἶνε πλοῖα ἀραγμένα· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διακρίνονται μερικὰ κτήρια. Ἐπάνω εἰς τὴν προκουμαίαν ἕνας ναυτικὸς μὲ πλατύγυρον σκιαδίων, μὲ μαχαίρι εἰς τὴν ζώνην του, μὲ ναυτικὸν χιτῶνα καὶ ἐπενδύτην καὶ πανταλόνιον σχισμένον εἰς τὸ κάτω μέρος, ὁμιλεῖ μὲ μίαν ψαροπούλαν.

Καὶ αὐτὴ φορεῖ ψαθίνον σκιαδίων μὲ γύρον ἀκόμη πλατύτερον· τὰ μανίκια τοῦ ὑποκαμίσου της φθάνουν ἕως εἰς τοὺς ἀγκῶνας· ὑποδήματα δὲν φορεῖ.

Εἶνε νέα καὶ δροσερὰ κόρη μὲ μάτια μαύρα γεμάτα ζῶν· ἀκουμβᾷ εἰς τὸ φαράδιο πανέρι της.

Ὅπισθ' αὐτὴν εἶνε ἄλλαι ψαροπούλαι· ἡ μία τοποθετεῖ μέσα εἰς ἕνα κοφινάκι ῥοφούς καὶ συναγρίδας· ἡ ἄλλη κρατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι της γεμάτο τὸ πανέρι.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σημερινόν μας ταξιδάκι, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ κηπουρὸς, σκύψ' νὰ ἰδῆς.

Ὁ Περικλῆς ἔκυψε καὶ τί εἶδε; κεφαλὰς ῥεγκῶν, αἱ ὁποῖαι κατακίτριναι ὠρθοῦντο ὡς νὰ ἦσαν σπαράγγια.

Ὅτε ὕψωσεν τὴν κεφαλὴν του δὲ ἐγέλα πλέον· ἔστρεψε καὶ παρετήρησε τὸν Μπαρμπαηλίαν, ὅστις ὄχι μὲ χαιρετικὰν ἀλλὰ μὲ τόνον παραπόνου τῷ εἶπε:

— Ρέγγες ἐφυτεύσαμε, παιδί μου, ρέγγες ἐφύτρωσαν!

Τὸ πικρὸν καὶ εὐρυὲς μάθημα ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νέον, ὅστις δὲν εἶχε κακὴν καρδίαν, καὶ ἐκτοτε ἐξετίμα καὶ ἐσέβετο ὅπως ἔπρεπε τὸν ἀφωσιωμένον κηπουρόν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Σι, ά, παιδάκια, μὴ βροντᾶτε, μὴν κάμνεν' ἔτσι ταραχὴ— ἔς τὴν κούνια τὸ μωρὸ κοιμάται μὲ τὴν ἀθώα του ψυχὴ.

Ἐστὸ πλάγι του ἔν' ἀγγελοῦδι ἦλθε κ' ἐκάθησε ξανὰ κι' ἀόρατο μ' ἓνα τραγοῦδι τὸ νανουρίζει οἰγανὰ.

Κι' αὐτὸ π' ἀκούει τὸ σκοπὸ του καὶ τὰ λογάκια τὰ καλὰ ἀναγαλιάζει, ἔς τὸ δνειρό του ἔς τὸν ὕπνο του χαμογελά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· εἶδε σελ. 270)

Καὶ οἱ μὲν φρόνιμοι δὲν ἠνυσύχηναν περὶ τούτου, οἱ δὲ ἄτακτοι ἐνόησαν ὅτι δὲν ἐμελλον νὰ περάσουν τόσον ἡσύχους ἡμέρας.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐδείκνυν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Προβατᾶ τὴν ἄκαμπτον αὐτὴν θέλησιν, αἱ ὀφρὺς του.

Αἱ δύο αὐταὶ ὀφρὺς ἀπετέλουν βαρόμετρον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυν ἀκριβέστατα ἂν ἦτο ἡσυχία ἢ καταιγίς.

Ὅταν ὅλα ἦσαν ἐν τάξει αἱ περίφημοι αὐταὶ ὀφρὺς ὁμοιάζον πρὸς τὰς ὀφρὺς ὅλου τοῦ κόσμου· ἀλλ' ἂν τὸ ζωηρὸν πλῆθος τῶν μαθητῶν ἐφαντάζετο νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς διευθυντικῆς ἐξουσίας, τότε αἱ ὀφρὺς ἐκείναι ἐσχημάτιζον ὀξεῖαν γωνίαν ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐκσφενδονίσωσι τὸν κεραυνόν.

Εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυν καλὸν καιρὸν, ὃ δὲ διευθυντῆς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου προσέβλεπε κατευχαριστημένους τοὺς τέσσαρας ἀδελφούς, οἵτινες ἀμνηχανοῦντες περιέστρεφον τὸ πιλιδίον των εἰς τοὺς ἀνυπομόνους δακτύλους των.

Οἱ ἀνεψιοί μου! εἶπεν ὁ λοχαγός, δεικνύων τὰ τέσσαρα παιδία, τὰ ὁποῖα ἐκοκκίνισαν ὡς παπαροῦναι.

Ἀλήθεια! ὦ, εἴθε εὐτυχὴς που ἔχετε τόσους ἀνεψίους!

Ὁ λοχαγὸς ἐδείξεν ὅτι πράγματι εὐτυχὴς ἦτο διότι εἶχε τοὺς ἀνεψίους ἐκείνους.

Ἀν πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ὁ κ. Προβατᾶς ὡμίλει πρὸς τὸν κ. Ἰερώνυμον περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ταύτης, πολὺ παραδόξως θὰ ὑπεδέχετο τοὺς λόγους τοῦ ὁ γηραιὸς ἡγετιώτατος.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ πρᾶγμα

διέφερε· ἡ χαρὰ του καὶ ἡ ὑπερηφάνειά του ἐφαίνοντο εἰς τὸ βλέμμα του.

Πόσων ἐτῶν εἴθε, μικροὶ φίλοι; ἠρώτησεν ὁ κ. διευθυντῆς τοὺς τέσσαρας ἀδελφούς.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὸν λόγον ἐν ὀνόματι ὅλων, ἐφ' ὅσον δ' ἤκουεν αὐτὸν ὁ κ. Προβατᾶς γλυκύτερον μειδίαμα ἐπήνθη εἰς τὰ χεῖλιν του.

Καλὰ, πολὺ καλὰ· ὁ μεγαλύτερος θὰ καταταχθῇ εἰς τὴν τάξιν μου, καὶ πιστεύω ὅτι θὰ φανῇ ἐφάμιλλος τῶν ἄλλων. Λατινικὰ ἤρχισες καθόλου, παιδί μου;

Ναί, πέρυσι, κύριε διευθυντά.

Ἐφέτος λοιπὸν θὰ τα ἐξακολουθήσης καὶ θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σε εἰσάξωμεν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ σουπίνου καὶ τοῦ γερουνδίου.

Αὐτὰ δὲ τὰ παιδία, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Προβατᾶς, δεῖξας τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἀνδρέαν οἵτινες ἴσταντο ἀκίνητοι, θὰ καταθούν εἰς τὸ σχολαρχεῖον· διότι ἔχομεν ἐδῶ καὶ σχολαρχεῖον καὶ γυμνάσιον.

Ταῦτα δὲ λέγων ἔθιξε τὸ ἐλατήριον ἐνὸς κώδωνος πλησίον του εὐρισκόμενον.

Ὁ ἀσθματικὸς θυρωρὸς ἐνεφανίσθη βήχων.

Παρασκευᾷ, εἶπεν ὁ διευθυντῆς, εἰπέ εἰς τὸν κ. Ῥαπτᾶν νὰ λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ θυρωρὸς ἐξηφανίσθη μετὰ ταχύτητος τῆς ὁποίας οὐδεὶς θὰ τον ἐνόμιζεν ἄξιον, μετ' ὀλίγον δὲ ἐλαφρὸς καὶ δειλὸς κρότος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν.

Ὁ ἐλθὼν ἦτο νέος, τὸ δὲ ὠχρὸν πρόσωπόν του ἐσχημάτιζε σφοδρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ρόδοχρον πρόσωπον τοῦ κ. Προβατᾶ.

Ἦτο ὑψηλός, πολὺ ισχνός, τὸ δὲ ὑψηλὸν του ἀνάστημα ἐκλινεν ὡς κάλαμος ὑποστὰς τῇ τὴν ὀρμὴν τῆς καταιγίδος. Μαύρη καὶ μακρὰ ἦτο ἡ κόμη του. Τὸ ἔνδυμά του μαῦρον ἄλλοτε, ἦτο καθάριον, ἀλλὰ καὶ ἀπότριπτον εἰς πολλὰ μέρη, δὲν θὰ ἐξεπλήττοντο δὲ διὰ τοῦτο ὅσοι ἐγνώριζον πόσα ἔτη ὑπηρεσίας ἠρίθμει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του.

Ὁ κ. Ῥαπτᾶς ἐχαιρέτισεν ἀδεξίως· ἐφάμιλλος πρὸς τὴν συστολήν του ἦτο ἡ μυωπία του, οἱ δὲ μαθηταὶ του ἔκαμνον συχνὰ κατὰ χερσιν αὐτῆς.

Περισσότεραν αὐστηρότητα, φίλε μου! περισσότεραν αὐστηρότητα! ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν ὠχρὸν καθηγητὴν! ὁ κύριος διευθυντῆς.

Μεθ' ὅλας ὁμῶς τὰς παραινέσεις ταύτας, ἐξήρχοντο ἐκ τῆς τάξεως τοῦ κ. Ῥαπτᾶ τὸσον ισχυραὶ κραυγαί, ὥστε ὁ κ. Προβατᾶς ἠναγκάζετο ν' ἀφήσῃ τὸ μάθημά του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς παραδόσεως τοῦ κ. Ῥαπτᾶ. Εὐθὺς ὡς ἐνεφανίζοντο αἱ ἐξηγητιώμεναι ὀφρὺς τοῦ διευθυντοῦ ἀποτελοῦσαι ἀπειλητικὴν

περισπωμένην, ἡ τάξις ἐπανήρχετο· ἡ κεφαλὴ τοῦ κ. Προβατᾶ ἐπενήργει ὡς κεφαλὴ Μεδοῦσης καὶ ἀπελίθου τοὺς κατεπτοημένους μαθητάς.

Κύριε Ῥαπτᾶ, εἶπεν ὁ διευθυντῆς πρὸς αὐτὸν δεικνύων τοὺς δύο ἀνεψίους τοῦ λοχαγοῦ· αὐτοὶ οἱ δύο μαθηταὶ εἶνε διὰ τὴν τάξιν σου, νομίζω. Τὰς πρώτας ἐβδομάδας παρατηρήσατε μὲ προσοχὴν τὰς δυνάμεις των, καὶ ἔπειτα ἀποφασίζομεν ποῦ θὰ τοὺς κατατάξωμεν.

Πολὺ καλὰ, κύριε διευθυντά, πολὺ καλὰ!

Τὰς ἀπλᾶς δὲ ταύτας λέξεις εἰπὼν ὁ ὠχρὸς καθηγητῆς ἔγινε κατακόκκινος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ κυρία Προβατᾶ.

Ὁ λοχαγὸς ἠγέρθη καὶ ἐχαιρέτισεν· ἡ κυρία ἀντεχαιρέτισε φιλοφρόνως, ὃ δὲ κ. Ῥαπτᾶς ἐπωφελήθει τὴν περίστασιν ταύτην ἐδραπέτευσεν, ἀφ' οὗ ὁ πρῶτος ἐστάμενός του ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν δι' εὐμενοῦς κινήματος τῆς κεφαλῆς.

Ἡ κυρία Προβατᾶ δὲν ἦτο πλέον νέα, ἀλλὰ τὰ ρόδα τοῦ προσώπου της διετηροῦντο τόσον θαλερὰ ὅσον καὶ τὰ τοῦ ἐργοχείρου της, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ τὸ ξεθώριασμα διὰ κώδωνος ὑαλίνου.

Ἡ κυρία Προβατᾶ εἶχε τὴν διευθύνσιν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου· αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια ἐδίδασκεν εἰς τὰ μικρὰ τὸν συλλαβισμόν, καὶ τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς γραφῆς καὶ ἱδρῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὰ μικρὰ ν' ἀριθμοῦν μέχρι τῶν ἑκατὸν.

Μετὰ τοὺς χαιρετισμούς ἡ κυρία Προβατᾶ ἐφάνη κατευχαριστημένη διότι ὁ Παυλάκις ἐμελλε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ τμήμα της. Προσεκάλεσε τὸ παιδίον πλησίον της, τὸ ἐθώπευσε, τὸ ἐφίλησε καὶ τῷ ὡμίλησε μετὰ στοργῆς. Τὸ παρῶμοίσε μετ' ἑαυτοῦ ἀνθύλλιον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ τὰς ἀγρίππους φροντίδας δεξιῶν κηπουροῦ διὰ νὰ μεγαλώσῃ, διὰ ν' ἀνθήσῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Ἡ κυρία Προβατᾶ ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου παρῶμοίσε τὴν ζωὴν μὲ θάλασσαν, ἥτις ἔχει κύματα ἀφρίζοντα, πνίγοντα τοὺς ταξιδιώτας.

Ὁ Παυλάκις ἀκούων νὰ γίνετο λόγος περὶ κυμάτων καὶ πνιγμοῦ ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ νὰ κολυμβᾷ ὅπως οἱ ἀδελφοί του, διὰ νὰ μὴ καταποντισθῇ εἰς τὴν φοβεράν αὐτὴν θάλασσαν τὴν ὁποῖαν περιέγραφε τόσον τρομερὰ ἡ κυρία Προβατᾶ.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ ἐμελλον νὰ εἶνε ἡμίσυσοιτο· ὁ τελευταῖος οὗτος ὅρος κατεγοήτευσε περισσότερον τὸν κ. Προβατᾶν καὶ τὴν σύζυγόν του, διότι εἰς τὰ διδάκτρα προσετίθεντο καὶ τροφεῖα καὶ οὕτω ἠύξανεν τὸ ληφθησόμενον ποσόν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 267)

Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ συνοδοὶ του μετέβησαν ἐν σπουδῇ εἰς τὸν ἀγρὸν ὅπου ἔκειτο κυνοσπάρκτον τὸ σῶμα τοῦ Πολυνείκους· ἐδεήθησαν εἰς τὴν θεάν Ἐκάτην καὶ τὸν Πλούτωνα νὰ καταπραΰνωσι τὴν ὀργὴν των, ἐπλυναν τὸν νεκρὸν μὲ ἱερὸν ὕδωρ, καὶ ἔκαυσαν ὃ τι ἔμενεν ἐπὶ κλώων τοὺς ὁποίους ἔκοψαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐπὶ τῆς τέφρας ἱδρυσαν ὑψηλὸν τάφον ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς πατρίδος. Εὐθὺς τότε ἔτρεξαν πρὸς τὸν λιθοστρωμένον ὑπόγειον τάφον, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ νεκρικὴ παστάς τῆς δυστυχούς Ἀντιγόνης.

Ἐξάφνα ἀκούει τις μακρόθεν δυνατοὺς θρήνους ἐξερχομένους ἐκ τοῦ τάφου καὶ καθιστᾷ τοῦτο γνωστὸν εἰς τὸν βασιλεῖα Κρέοντα. Οὗτος τρέξας τότε ταχύτερον ἤκουσεν ἀσαφεῖς ἤχους κραυγῆς καὶ ἀνέφωνε θρηνηδῶς:

ὦ! δυστυχὴς ἐγὼ, μὴ ἐπηλήθευσαν τὰ προαισθήματά μου; Μήπως τῶρα βαδίζω τὸν δυστυχέστατον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐβάδισα εἰς τὴν ζωὴν μου; Ἡ φωνὴ τοῦ υἱοῦ μου φθάνει ἀδύνατος μέχρι τῶν ὠτων μου· ὦ ὑπηρέται, τρέξατε, κρημνίσατε τὴν μεγάλην πέτραν καὶ εἰσέλθετε εἰς τὸ στόμιον τοῦ τάφου διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Αἰμῶνος ἢ με ἀπατᾷ ἡ ἀκοή μου.

Οἱ ὑπηρέται ἐξετέλεσαν τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, εἰς δὲ τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ὑπογείου τάφου εἶδον τὴν Ἀντιγόνην κρεμαστὴν ἀπὸ τὸν λαμβὸν διὰ βρόχου τὸν ὁποῖον ἐπλεξεν ἐκ λωρίδων σινδόνης· ὁ δὲ Αἰμῶν ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενος ἐνηγγαλίζετο σφικτὰ τὸ νεκρὸν σῶμά της καὶ ἐθρῆνε διὰ τὸν θάνατον τῆς μνηστῆς του καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ πατρὸς του.

Ὡς εἶδεν ὁ Κρέων τὸν υἱὸν του ἀναφωνεῖ πρὸς αὐτὸν μὲ σπαρακτικὰς οἰμωγὰς:

Υἱέ μου, τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; ποία δυστυχία σε κατέβαλε; ἔξελθε, υἱέ μου, σὲ ἱκετεύω γονυπετής.

Ὁ Αἰμῶν παρετήρησεν αὐτὸν μὲ ἀγρίου ὀφθαλμοῦς χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς λύπης του ἀνασπᾷ τὸ ξίφος του· ὁ Κρέων φεύγει, ὁ δὲ Αἰμῶν ἀγανακτῆσας κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του διὰ τὸ κίνημά του ἐστήριξε τὸ ξίφος του καὶ ὀρμήσας ἐπ' αὐτοῦ διεπέρασε τὸ στήθος του· μὲ ἄτονον χεῖρα ἐναγκαλίζεται καὶ πάλιν τὴν παρθένον καὶ ἐκβάλει ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς παρείας αὐτῆς μὲ τὸ κατακόκκινον ρεῦμα τοῦ αἵματος καὶ τὴν πνοὴν του. Ὁ νεκρὸς κρατεῖ ἐνηγκαλισμένην τὴν νεκράν...

Ὁ Κρέων, ἐξαλλος ἐκ τῆς λύπης λαμβάνει εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ πτώμα

τοῦ υἱοῦ του καὶ θρηνῶν καὶ καταρώμενος τὴν κακορροσίην του φέρει αὐτὸ πρὸς τὸ ἀνάκτορον. Παρὰ τὴν θύραν αὐτοῦ μανθάνει νέον δυστύχημα.

Ἢ συζυγὸς του Εὐρυδίκη μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ Αἰμῶνος ἤρχισε νὰ θρηνῇ τὴν τύχην τοῦ υἱοῦ της, ἔπειτα δὲ κατηρᾶτο τὸν Κρέοντα ὡς ἀφῆσαντα αὐτὴν ἔρημον καὶ ἄτεκνον· πληξάσα δὲ τὸ στήθος της μὲ ὀξύ σίδηρον πίπτει χαμαὶ καὶ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! ἀνακράζει ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ ὁ Κρέων· διατὶ δὲν με φρονεῖτε κανεῖς; Δὲν θέλω νὰ ζῶ! Ἐγὼ ἐφόνευσά σε, τέκνον μου Αἰμῶν, ἐγὼ ἐθανάτωσα καὶ σε, Εὐρυδίκη. Ἐγὼ μόνος μου ἔπεσα εἰς ἄδυσσον συμφορῶν. Ὑπηρεταί, πηγαίνετε με μακρὰν ἐντεῦθεν, εἴμαι τίποτε, εἴμαι ἄνθρωπος ἄχρηστος καὶ μωρός.

Οἱ Θεοὶ οἱ γέροντες ὀδηγοῦσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα τὸν ἀπελπιν καὶ δυστυχῇ καὶ ἔρημον βασιλεῖα, ὅστις ἐξακολουθεῖ θρηνῶν καὶ ἐπικαλούμενος τὸν θάνατον ὡς μόνην σωτηρίαν. Μετὰ βαθείας δὲ συγκινήσεως λέγουσιν οἱ γέροντες:

Βάσις τῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐδαιμονίας εἶνε ἡ φρόνησις· πρέπει νὰ μὴ ἀσεβῇ κανεὶς πρὸς τοὺς θεοὺς· ἡ μεγάλη λαυρία γίνεταί αἰτία μεγάλων συμφορῶν εἰς τοὺς ἀλαζόνας, οἵτινες ἀργά, μανθάνουν τέλος τὴν φρόνησιν.

Κατὰ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους

Α. Π. Κ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 45^{ος}

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου. ἑ. ἑ.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετέσχον τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἥτοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτεστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκά ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν συμπεπληρωμένων.

Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῖξ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάτουν ἀπλήτως καὶ αἱ μᾶλλον ἀκόμη καὶ οἱ πάποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδιάρθρωσιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διαγωνίζεται μετὰ συνομηλίκων του.

Ἐχεῖ δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπίτηδες διὰ τὴν μικρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πάλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλειτέρας τάξεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἐκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαιρως, ὥστε νὰ φθάνουσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐταὶ καὶ ἦτις σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεμίαν στέλλόμεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν ἐκάστου φυλλαδίου τὰς λύσεις εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἡ μία ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὅχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφελκτος ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων διαγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἥτοι ἂν εἰς ἐξ ἐκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὃ ἔχων τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰξὺ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. (Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευομένας). Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἂν τρεῖς διαφοροὶ τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκότος τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἑξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἥτοι ἂν δύο ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἂν δύο τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως».

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἥτοι τρεῖς ἐξ ἐκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὁρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἂν εἰς μόνον τόμος.

Ἐπαίνου θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅχι ὀλιγοτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὐρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Εὐφρόμιον μνείας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὁρθὰς λύσεις ὅχι ὀλιγοτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὐρον οἱ τυχόντες ἐπαίνου ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἁπλῶς τὰ ὀνόματα μὲ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἃς εὐρον ἕκαστος.

Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμούς τῶν λύσεων ἐνὸς οὐδὲποτε βραβεῖου εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

[Βιβλία διὰ οικογενείας καὶ καθὼς ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικός Οἰκίσκος ὑπὸ Σοφίας γήμων μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Βαϊτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας γήμων μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἀδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἑπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἀδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαροῦδία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἀδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπὶ ἐξιδέλων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἑμαρμέου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἀδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδι, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδι ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρρειοπόλιν ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρκτηρῆος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἀδετον. δρ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Ὀκτωβρίου.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ἀρχεῖται σήμερον. εἰς δὲ δύναται πάντες οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι μέρος συμμετοχόμενοι πιστῶς πρὸς τοὺς ἐν σελίδι 279 δημοσιευμένους ὅρους.

762. Λεξιγρίφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, νῆσος τὸ δευτερόν μου. τῆς Ῥώμης δὲ εἰς βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου

765. Στοχειογρίφος.

Ἀκουσέ με ἂν θελήσης,
ὦ νὰ γράψης, ἢ νὰ σῶσῃς
τὰ θεὰ θὰ παραιτήσω.
Ἐς τοὺς θεοὺς δὲ θὰ πειθίσω.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Μαντιῶ τῶν Δελφῶν

764. Στοχειογρίφος.

Πέντε γράμματα ἐνωμένα ἓνα ζῶον παριστάνουν, ὅμως ὅταν λείψῃ ἓνα, ὅσα μένουν ἓνα κάνουν.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Δουριεῖου Ἰπποῦ.

768. Ἀναγραμματισμός.

Καλοῦμαι δῶρον τούραντο κι' οὐδέποτε σ' ἀπῆλπισα.

Ἀνέστρεψες τὰ πέντε μου τὰ γράμματα; σ' ἐτρέπῃσα!

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

766. Ἀνέγγραμμα.

Πόλις μικρὰ ἑλληνικὴ εἶνε τ' ἄρσενικόν μου. Καὶ σῶμ' ἱ σούρανιον εἶνε τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου

767. Κυβόλεξον.

Τοῦ σώματός σου μέλος ἐν τὸ πρῶτόν μου δηλοῖ. Πτωχοὶ κρατοῦν τὸ δευτερόν καὶ ἄλλοι πλὴν πολλοί.

Τὸ τρίτον τρέξῃ ἐς τοὺς θεοὺς νὰ τὸ ἀναζητήσης. Γενοῦ παπᾶς τὸ τέταρτον εὐκόλως νάποκτῇσης.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

768. Κεκρυμμένον κυβόλεξον.

1. Ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν εἶνε τελεία ἀρετὴ.
2. Τὸ ἐπειδὴ αἰτίαν ἐκφράζει.
3. Ἄν κατορθώσῃ νὰ πείσῃς τινὰ τὸ καλὸν ν' ἀκολουθήσῃ θὰ εἴσαι ἀξίπαινος.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Θερασίου Θ. Ζωιτοπούλου.

769. Πυράμις.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντι-
κατασταθῶσι διὰ γραμμά-
των ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται
ἡμέρα τῆς εβδομάδος· οἱ
10 ἀστερίσκοι τῆς βάσεως
μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ
σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα κόλπου τῆς Ἑλλάδος, οἱ 8 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, οἱ 6 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα φυτοῦ, οἱ 4 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ 2 ἀνωτέρω τὸ ὄνομα ἀρχαίας θεᾶς.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου

770-772. Περιφράσεις.

Ποία εἶνε τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ὁ προφήτης βασιλεὺς.
2. Ἡ αἰωνία πόλις.
3. Ἡ κόρη τῆς Ἰωνίας.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐσπερου

773-774. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐπὶ σοφοὶ ἄνδρες ὑπῆρχον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.
2. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ Τρωίλος καὶ ὁ Πάρις υἱοὶ ἦσαν τοῦ Πριάμου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεμιστοκλέους

775-776. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ υἱὸς δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πᾶππος.
2. Ὁ χροὸς δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄσμα.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

777-781. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Σπορά, Κάσος, ὄρκος, νέος, Λυών.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρισαίου

782-788. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ κατωτέρω 21 συλλαβαὶ ἀνὰ τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἑπτὰ τρισύλλαβα ὀνόματα πόλεων τῆς Εὐρώπης:

Α-ΒΙ-ΒΡΥ-ΒΩΝ-ΓΕ-ΔΙ-ΕΝ-ΘΗ-ΛΑΙ-ΛΙΣ-ΛΟΝ-ΜΗ-ΝΑΙ-ΝΗ-ΝΟΝ-ΞΕΛ-ΣΑ-ΣΤΗ-ΣΤΟΚ-ΤΕΡ-ΧΟΛ.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Οὐρανίας Σ. Δεσούλα

789. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα καὶ τὸ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο

εὐρωπαϊκῶν κρατῶν:

1, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης 2, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3, Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ 4, Ἀντιωνυμία. 5, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 6, Πέλαγος. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος

790. Ἑλληνοσύμφωνον.

υαε η-ωα-ου-αο-αο-ου-ου.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Παχίου Τσίρου

791. Φωνηεντόλιπον.

Κπς-ργν-κ-δρς-ν-δξ-τ-νδρς.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Λυκούργου Ἰπποῦ

792. Γρίφος.

Μηδ' εἶδον
ὅτε δούλον τι εἶδον εἰς αὐτόν.

Ἐστέλλῃ ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῇ 29 Ἰουλίου ἡ. ἡ.

656. Διάκος, Διάκος.—657.—Ἄρτα, ἄρτος.—658.—Ὁ σόγγος.—

659. Γ Δ Ε Ν Α Λ Ο Σ
Δ Ε Ρ Α Σ Δ Ρ Ι
Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ
Ν Α Ν Ο Σ Ν Ι Ρ
Σ Ο Σ Η Ο Α
Σ Π Σ

661. Α Σ Ι Α 662. Ν Ι Κ Η
Σ Υ Γ Σ Ι Ρ Ι Σ
Ι Σ Κ Ι Ν Α
Α Η Σ Α Υ

663. Κ
Σ Υ Ν
Ε Υ Θ Υ Σ
Κ Α Μ Η Λ Ο Σ
Κ Α Τ Α Ρ Ρ Ο Υ Σ
Σ Ο Υ Ν Ι Α Ρ Α Τ Ο Σ

—664-667. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος α, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε ρυαξ, χαρά, ἄθλος, πᾶς.—668-669. 1, Ἄκρῃς. 2, Κώνωψ.—670. ΗΠΕΙΡΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ (1. ΗΣίοδος. 2. ΠΗλιον. 3. ΕΛαία. 4. ΙΚτίνος. 5. ΡΑραήλ. 6. ΟΡάτιος. 7. ΣΗπία).—671. Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.—672. Ὁ φθονὸν τοὺς ἄλλους ὁμολογεῖ, ὅτι εἶνε κατώτερος αὐτῶν.—673. Τὰ χαλεπὰ ὁ χρόνος διαλύει.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὼν ἀπαράδεκτα.